
[2019-74-RE](#)

Causa 2019-74-RE

(Esteve Estefanell c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 493-2019. Recurs d'empara

Aute del 17 de febrer del 2020

BOPA núm. 16, del 26 de febrer del 2020

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 31 de gener del 2020, per la representació processal de la Sra. Magdalena Esteve Estefanell, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 21 de gener del 2020 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-74-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 38 i 89.2;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 21 de gener del 2020;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Arguments de la recurrent

- La part recurrent en súplica considera, en primer terme, que no es pot compartir l'argumentació del Tribunal Constitucional, segons la qual el Ple del Tribunal Superior de Justícia va motivar de manera correcta la seva resolució. Reitera que existeix una insuficiència probatòria clara i que no és cert que

l'informe parli de mossegada, sinó que la persona atesa fa referència a una mossegada.

- En segon terme, efectua unes consideracions sobre la presumpció d'innocència i conclou que, en aquest supòsit, s'ha vulnerat, atès que existeixen altres alternatives a la condemna imposada per la contravenció penal que són també raonables.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que tingui aquest escrit per presentat i l'admeti i que, en el seu dia, dicti una resolució atorgant l'empara sol·licitada l'11 de novembre del 2019.

2. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

2.1. Aquest Tribunal Constitucional s'ha pronunciat en reiterades ocasions sobre la naturalesa i la funció del recurs de súplica (veg. p. ex. les causes 2012-29-RE, 2013-24-RE, 2014-38-RE, 2016-11-RE, 2016-59-RE, 2018-3-RE, 2018-7-RE i 2018-19-RE).

2.2. D'acord amb la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional, l'acceptació d'un recurs de súplica està condicionada per la presentació, per part del recurrent, d'elements de fet o de dret que no hagin pogut ser tinguts en compte en la decisió constitucional impugnada.

2.3. La representació processal de la recurrent empra el recurs de súplica per reiterar les mateixes vulneracions al·legades en el seu recurs d'empara i insisteix ara en súplica en els dos motius al·legats.

Quant al primer motiu, la recurrent en súplica intenta que es torni a valorar la prova practicada en les actuacions. Al respecte, s'ha de recordar, com ja es va posar en relleu en l'acte d'inadmissió a tràmit, que el recurs d'empara no es va formular contra les resolucions judicials del Tribunal de Corts ni de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, sinó que es va adreçar directament contra la resolució judicial del Ple del Tribunal Superior de Justícia.

En aquesta, el Ple va resoldre sobre la concurrència o no d'un error judicial i, de conformitat amb la jurisprudència d'aquell Tribunal, va establir que no s'havia produït una errada manifesta, exorbitant, absurda o palmària, de manera que la demanda no podia prosperar. Dins d'aquests paràmetres, aquest Tribunal, limitat per l'àmbit cognitiu de la resolució recorreguda en empara, va assenyalar que la valoració realitzada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia era racional, lògica i raonable. En efecte, es valorava el temps de 45 minuts en rebre l'assistència mèdica, que no s'apreciava com a suficient per trencar el nexa causal, i, encara que la recurrent afirmés que era la persona atesa la que feia referència a una mossegada, de l'informe mèdic es desprenia que la ferida era compatible amb una "*mossegada*", per tant la valoració es trobava motivada de manera racional i lògica.

Així doncs, el primer motiu de la súplica ha de ser desestimat.

2.4. El segon motiu rau en la pretesa vulneració de la presumpció d'innocència. La part recurrent assenyala que aquest principi, fonamental en el procés penal, s'infringeix quan existeixen altres alternatives raonables a la condemna imposada per l'òrgan judicial.

Aquesta mateixa pretensió ja va ser esgrimida en el recurs d'empara, per la qual cosa es podria desestimar sense més preàmbul. No obstant això, per tal d'apurar l'argumentari constitucional, s'ha d'indicar que la recurrent es troba afectada per la mateixa limitació que en el motiu anterior: l'àmbit cognitiu de la resolució judicial que impugna.

Cal recordar-ho s'impugna la sentència del Ple del Tribunal Superior de Justícia que analitzava si va concórrer o no una errada judicial. I des d'aquesta òptica, com ja es va exposar en l'acte d'inadmissió a tràmit, la inferència entre els fets acreditats (lesió en l'avantbraç i temps transcorregut per l'assistència) i la condemna per una contravençió penal no es pot subsumir en una hipòtesi d'error judicial, ja que aquesta no és absurda, ni arbitrària ni injustificable.

Per tant, tampoc la insistència sobre la vulneració de la presumpció d'innocència pot ser acollida i el motiu ha de decaure.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal de la Sra. Magdalena Esteve Estefanell contra l'acte del Tribunal Constitucional del 21 de gener del 2020 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-74-RE.
2. Notificar aquest acte a la representació processal de la recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.
3. Publicar aquest acte, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 17 de febrer del 2020.

Dominique Rousseau
President

Josep-D. Guàrdia Canela
Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Jean-Yves Caullet
Magistrat